

„Promiňte, bratři Grimmové,“ omluvil se s dalším hraným úsměvem. „Vždycky mi začne škubat oko, když mi někdo lže.“

„My vám nelžeme, generále,“ bránil se Jacob. „Ale pokud vás naše příběhy přesvědčily o opaku, pak je to ten největší kompliment, jaký –“

„TICHO!“ okřikl ho Marquis a oko mu zase začalo škubat. „Urážíte mou inteligenci, bratři Grimmové! Už vás dost dlouhou dobu sleduju. Víme o té třpytivé ženě, která vám příběhy nosí!“

Bratři Grimmové znehybněli. Srdce jim prudce bušilo a na čele naskočily kapičky potu. Oba léta dodržovali slib mlčení, ale přesto největší tajemství jejich života někdo odhalil.

„Třpytivá žena,“ opakoval Wilhelm. „Generále, poslouchejte se trochu! Vždyť je to směšné!“

„Moji muži ji viděli na vlastní oči,“ odsekl generál. „Nosí dlouhé roucho, které se třpytí jako noční nebe, ve vlasech má bílé květiny a v ruce dlouhou křišťálovou hůlku – a vždycky, když se vrátí, nosí vám nové příběhy do vašich knih. Ale odkud se vrací? Na to jsem se ptal sám sebe. Dlouhé dny jsem studoval každou mapu, kterou vlastním, a došel jsem k závěru, že to místo na žádné z těch map není.“

Wilhelm a Jacob zoufale vrtěli hlavou a pokoušeli se popřít, co generál říkal. Jak se ale dá popřít pravda?

„Vy vojáci jste všichni stejní,“ odsekl nakonec Jacob. „Už jste dobyli půl světa, a pořád ještě chcete víc – a tak si vymýšlíte věci, kterým byste mohli věřit! Jste jako král Artuš, posedlý Svatým grálem –“

„*Aportez-moi l'oeuf*,“ přikázal generál Marquis. Kapitán De Lange a plukovník Rembert vyšli ze stanu a za chvíli se vrátili s velkou bednou omotanou řetězy. Postavili ji na stůl před generála.

Generál sáhl do uniformy a vytáhl klíč, který nosil pěkně bezpečně na krku. Odemkl řetězy a otevřel bednu. Nejdřív vytáhl bílé hedvábné rukavičky a navlékl si je. Sáhl do bedny a vylovil

obří vejce z nejčistšího zlata, jaké bratři kdy viděli. Zjevně nebylo z tohoto světa.

„Není to ta nejkrásnější věc, jakou jste kdy viděli?“ zeptal se generál Marquis. Zíral na zlaté vejce téměř v transu. „A jsem přesvědčený, že to je teprve začátek – myslím, že to je jen malá ukázka zázraků, které nás čekají v říši, odkud pocházejí vaše příběhy, bratři Grimmové. A vy nás tam dovedete!“

„Ale to my nemůžeme!“ prohlásil Jacob. Pokusil se vstát, poručík Rembert ho však vmáčkł zpátky na židli.

„Kmotřička víla – ta třpytivá žena, o které mluvíte – nám přináší příběhy ze svého světa, abychom je sdíleli s tím naším,“ vysvětloval Wilhelm.

„Ona je jediná, kdo může cestovat mezi světy. My jsme tam nikdy nebyli, ani vás tam nemůžeme dovést,“ dodal Jacob.

„Kde jste vůbec přišel k tomu vejci?“ chtěl vědět Wilhelm.

Generál opatrně vrátil vejce do bedny. „Od jiné vaší známé, od té druhé ženy, která vám nosí příběhy. *Aportez-moi le corps de la femme oiseau!*“

Plukovník Baton vyšel ze stanu a za chvíli přitáhl vozík s mřížemi. Strhl plachtu, která ho zakrývala, a bratři Grimmové zalapali po dechu. Ve vozíku leželo mrtvé tělo Matky Husy.

„Co jste jí provedli?“ zařval Wilhelm a pokusil se vstát, ale skončil znova na židli.

„Obávám se, že se otráвила v místní hospodě,“ prohlásil generál Marquis bez sebemenších výčitek. „Je velice smutné, že nás tak energická bytost opustila, ale nehody se stávají. Našli jsme u ní to vejce. Takže si říkám – jestli mezi světy dokázala cestovat takhle ochlasta, jsem si prakticky jistý, že to vy dva dokážete také.“

Bratři byli úplně rudí a chřípí se jim chvělo. „A co uděláte, až se tam dostanete? Prohlásíte pohádkový svět za součást Francouzského císařství?“